



SANG 20  
HEFTI 23

## INNIHALDSYVIRLIT

Í DANS.....	1
ÁH KUNDI Á TÍÐARHAVIÐ .....	2
TAD ER GOTT AT ELSKA .....	3
FØROYAR .....	4
EG SITI SO EINA .....	5
1001 NÁTT .....	6
KALLI KATT .....	7
Í GÓÐUM VEÐRI HANN DYRGDI .....	8
LÍVSMYND .....	9
KENNA TIT RASMUS .....	10
EITT SUNNUKVØDL Í PLANTASJUNI... ..	11
FLJÓÐIÐ BJARTA .....	12
RÓ .....	13
MORGUN .....	14
EG MINNIST ÚR GOMLUM SØGUM.....	15
FAGRA BLÓMA .....	16
ALDAN .....	17

# 1. Í DANS

Nú gerast kvöldini myrk og long,  
ov lítið eg dugi at spinna.  
Heima har gerst mær stovan ov trong,  
hvar skal eg mær stuttleikan finna?  
Frægast man vera at fara í dans.  
Heimalambið er har, eg gevi tí ans,  
og í Klubbanum hittist mangt par,  
har man finnast eitt hvørt vakurt fyri mær.

So klæði eg meg í mín stutta stakk,  
sum neyván til kníggja man røkka,  
silkisokkar og skógvar av lakk,  
sum bráðliga sundur munnu stökka.  
Ja, skjótt er at greiða mítt dreingja hár,  
so klíni eg smyr sil uppá kyskusár,  
so er daman í galla og jong,  
nú bert tørvar mær ein heimalamsdrong.

Mót´ Klubbanum seti eg mína kós,  
har jazzbanda dreingirnir grenja.  
O, gævi eg fann mær ein fittan matrós,  
sum eg út í dansin kann venja.  
Treystliga stígi eg um Klubbans gátt,  
eg veit, at eg fá eina stuttliga nátt,  
nú eg síggi ein danskan korporal,  
hann skal vera í kvöld mítt høvuðsmál.

Við blíðum eygum og bros á kinn  
eg tíðum á hann man heita.  
Vakrari drongi í hold og skinn  
tú leingi eftir skal leita.  
Hann hyggur og hann brosar yvir móti mær,  
hann kennir at eg havi hug á sær,  
so trínur hann fram, ger eitt bukk:  
“Má jeg be’om en dans, frøken smuk”.

Til jazzbanda streingir vit fara á flog  
og fram eftir gólvinum reika,  
og eyguni hittast og bera boð,  
meðan hjartað í ørsku man leika.  
hann lýður mær í oyrað: “Vi ta’ os en tur,  
her bliver så trangt som i et fangebur”,  
og ú Klubbanum hvørva vit brátt,  
nú fyrst byrjar hin stuttliga nátt.

So vinarliga hond í hond  
vit undan fólkinum renna,  
og steðaga forpøst har yviri við strond,  
har eingin okkum man kenna.  
Og mánin hann skínir yvir Nólsoyarfjørð,  
hann skínir og glampar, so vit verða ør,  
og teir knappar teir skína sum gull,  
ja, av elskhugi eg verði so full.

Eg kvøði ei meira um hesa nátt,  
eg livdi jú fleiri slíkar.  
Er drongurin fittur og veðrið gott,  
tá alt eftir vild seg líkar.  
Ja, hugurin er góður av besta slag,  
um teir koma aftur ella fara avstað.  
Men tá vit ikki ongur fáa drong,  
ja, so fara vit allar undir kong.

## 2. ÁH, KUNDI Á TÍÐARHAVIÐ

Áh, kundu á tíðarhavið  
vit akker kastað ein dag  
tá vit hava eydnuna vunnið  
so hon ikki rýmdi avstað.

Tíðin, legg tínar veingir  
saman bert hesa stund  
meðan eg sælur kyssi  
mítt sólfagra ástarsprund.

Og lötan hin signaða, ríka  
á kvirru, ástheitu nátt  
áh, lat meg í kossinum doyggja  
tá hvíli eg æviga gott

### 3. TAÐ ER GOTT AT ELSKA

Í summar ein morgun, snimma tað var  
og sólin dagaði fram  
Fingið mær upp í koppin av kaffi,  
og døggin av rúgunum rann.  
Sólstrálur klivu upp, skygdu burt skuggar,  
leitandi gólvinum inn  
Fannu fram til tín á dýnuni mjúku  
og bóru tær dagin inn.

*Tað er gott at elska, tað er gott at elska  
Tað er gott at elska, kvinnu sum teg*

Tú býður mær blíðliga ein góðan morgun  
og drekkur títt kinverska te  
Vøkru bláu eygu tíni  
svøntung líta á meg  
Fjált er at hoyra teg líðandi vakna  
og friðin eg kenni á tær  
Tú ert tað dýrasta í mínum lívi,  
tú ert alt sum eg ynski mær

*Tað er gott at elska...*

Ei bert ein maður, men eisini pápi  
tað gleðina miklu ein fær  
At kenna tær mjúku smáu hendur,  
á morgni um hálsin á mær  
At eg eina kvinnu sum teg skuldi fáa,  
er kærleikin einasta svar  
Og tá vit inn í ta æviga flyta,  
vil eg elska teg líka nógv har

*Tað er gott at elska...*

## 4. FØROYAR

Kaga upp í himmalin sært tú fuglin har  
frælsur vil hann flúgva nógv túsund míl frá tær  
hann breiðir sínar veingir út veitrar tær farvæl  
tá ferðin er at enda, tú aftur fuglin sær  
tá er hann komin heim til Føroyar

Á køldum opnum havi spjaddar liggja tit  
grønar vakrar oyggjar hetta landið eiga vit  
tú dregur tú argar tað er títt sinnalag  
títt freka blíða lyndið sjarmerandi er tað  
soleiðis kenna vit teg Føroyar

Flúgva fagrir fuglar byggja reiður her  
og fiskur er í sjónum so langt sum eygað ber  
at vitja fjallatindar mangur gleðir seg  
og spríkja goymdar keldur um vit bora ígjøgnum teg  
og verða vit ríkari tá Føroyar  
og hvør verður ríkari tá Føroyar?

Hvat heldur tú um okkum vit rópa okkum tjóð  
á flaggdegi, um várarnar, tá tjøldur setast móð  
hvar eru tey sum lovaðu at lekja tíni sár  
sum misprýða og vanvirða ár eftir ár eftir ár  
hvat heldur tú um føroyingar Føroyar

Við gitara og sangi eg spæli nú mítt lag  
sum um Føroyar var mín móðir og bað meg skriva tað  
so eiggilig og gomul hon teskar barnið mítt  
eg vildi at mítt ríkidømi so væl varð býtt  
ímillum tey sum búgva her í Føroyum  
ímillum tey sum búgva her í Føroyum  
so javnt millum føroyingar Føroyar

## 5. EG SITI SO EINA

Eg siti so eina við bálið í kvöld  
og hugsí um teg mín elskaða,  
nú sólin fer niður, og náttin gerst köld,  
og stjörnurnar glitra himli á.

*Eg reið mæi avstað til Texas bý,  
yvir prerians flötur, fjöll og líð,  
eg reið mæi henda langa veg,  
tí eg skuldi hitta teg,  
mín hestur, mín saðil og eg.*

Og nú vit aftur sita saman her,  
við longslí eg takið teg í favn,  
aftaná hesa longu vandamiklu ferð,  
eg teski tí elskaða navn.

*Eg reið mæi avstað.....*

## 6. 1001 NÁTT

Eg vil halda fast um teg, eg vil kína tær eymt,  
eg man ongantíð skilja, tað sum mær er hent.  
Eg má framvegis undrast á kærleikans mátt,  
eftir 1001 nátt.

Eg vil taka hvønn dag, sum hann kemur og fer.  
Tí tú letur meg vita, hvat hvør dagur ber.  
Og eg elski og hevji teg líka so hátt.  
Eftir 1001 nátt.

Hvat um tað, um tíð fór til spillis.  
Hvat um tað, um tað tók sína tíð.  
Tá vit fingi at síggja at einki er lánt.  
Eftir 1001 nátt.

Og eg elski og hevji teg líka so hátt.....

Hvat um tað.....



## 7. KALLI KATT

Gongur tú ein keitúr millum trý og fimm  
konteynarar øl og brennivín og timbur skipast inn  
so sært tú gamla kalla katt húka á sín stav  
skoða farna verk sítt endurføðast hvønn ein dag

Tá gerst hann aftur ungur sum lossaði hann har  
fyri hvønn ein breyðbita hann knossaði og bar  
meðan skip tey stevndu út og onnur stevndu inn  
men tað var aldri fólk sum kalli ið sóu vinningin

Hann minnst mangan kaffimunn og mangan lítlan drammm  
í regni millum konteynararnar vinirnir og hann  
meðan skip tey stevndu út og onnur stevndu inn  
men tað er aldri fólk sum teir ið síggja vinningin

Høgir harrar hábærsliga lyfta av sín hatt  
heilsa tær og konuni men aldri kalla katt  
tí skip tey stevndu út og onnur stevndu inn  
onkrir lyftu aðrar upp um lúnningina

Ein dagin undir lossing ein stórus kassi datt  
og so var eingin tímalønin meir hjá kalla katt  
tað er fjálgt at pensjónerast av at gerast sekstifimm  
men beikst at missa farmin tí at árar leggjast inn

Kalli gníggjar eyguni og starir út á hav  
um skamma stund so skal hann sjálvur sína ferð av stað  
summar skútur stevna líka inn í himmalin  
og kalli trýr at har fær hann at síggja vinningin

## 8. Í GÓÐUM VEÐRI HANN DYRGDI

Í góðum veðri hann dyrgdi  
heilt uppi við Eystfalssker;  
og heima sat mamman og syrgdi,  
so boysin tann pilturinn er.  
Men seinni hann fór út at trola  
og legði so langt út á hav,  
har stórir sjógvar teir skola  
og snýsa so mangt omanav.

Í Skotlandi seldu teir fiskin,  
har fekk hann ein góðan vin,  
hon stóð har og flenti við diskin  
har suðri í Aberdeen.  
Tá átti hann peningar nógvur,  
og hartil var lyndið lætt,  
og henni keypti hann skógvar  
og hartil ein reyðan hatt.

Men brátt mundi gentan hann narra,  
tað tók honum dygt og tætt.  
Á havinum rytturnar karra  
og flúgva úr ætt í ætt.  
Tá var tað hann skifti hýru  
at slíta tey trongu bond  
og sigldi við Óla á Mýru  
heilt suður í onnur lond.

So var tað ein dagin, teir lógu  
við brúnna í Singapore,  
eina føroyska skútu teir sóu,  
og skiparin kom umborð.  
Tá stóð hann og longdist og syrgdi,  
so lítil var vordin verð.  
Hann mintist til drongin, sum dyrgdi  
har uppi við Eystfalssker.

Har frammi teir gjørdu eitt gildi,  
og har fór mangt glasið í sor;  
men tá ið teir heim aftur hildu,  
var drongurinn við umborð.  
Teir bógvaðu gjøgnum monsunin,  
og ofta var ódnin hørð;  
men altíð so áttu teir munin  
og komu á Skálafjørð.

So róði hann sær til Havnar,  
og mamman fekk silkistakk.  
Ja, so gera slíkir stavnar,  
sum sigla og liggja bakk.  
Hann húsini bræddi og girdi,  
so vøkur tann lonin er. –  
Í góðum veðrið hann dyrgdi  
har uppi við Eystfalssker.

## 9. LÍVSMYND

Enn eri eg ungur  
og enn í góðum lag,  
mær tørvar einki fœðibræv  
til at prógva tað.  
Eg minnst ei mín barnadóþ  
og mína grulvutið;

Nú eri eg nóg vaksin  
til at skilja hvat og hví.  
Eg vil elska, eg vil syngja,  
eg vil fevna kærleikan,  
eg vil leita til tey stœð,  
har eg finni sannleikan.

Lívið er mítt listarverk,  
eg máli jú hvønn dag;  
Um eg fylli hundrað ár,  
ei liðugt verður tað.  
Vónin er at myndin mín  
ein mildan skugga fær,  
tá fólk úr øllum heimum  
frælsið ogna sær.

Eg vil elska, eg vil liva,  
eg vil syngja friðarlag  
saman við so mongum menniskjum,  
sum altíð vilja tað....  
Vilja gráta, vilja flenna,  
ynska frið í heimum,  
og við álit' á hvønn annan  
læra mangt av lívinum.

## 10. KENNA TIT RASMUS

Kenna tit Rasmus, Rasmus í Gørðum,  
hann eigur sær bæði hestar og neyt.  
So hevur hann hjallin niðri í fjørum,  
saltfisk og sperðil, um á hjá honum treyt.  
Men Rasmus, ja Rasmus, hann føkir seg so eina,  
hann hugsar um Rasminu, sum situr heilt aleina.  
Tí Rasmus, ja Rasmus, hann er gamal drongur,  
slaturin gongur, hann tímir ikki longur.

“Nú má eg mær finna eina fitta gentu,  
hevði eg torað at ligið framvið.  
Eg fylgdi Rasminu, sjálvst um teir mangan flentu,  
men kanska hon ikki er heilt ómøgulig.”  
Tí Rasmus, ja Rasmus, hann er gamal drongur,  
slaturin gongur, hann tímir ikki longur.  
Hann droymir um Rasminu bæði dagar og nætur,  
vinirnir arga hann, so hann er ofta nokk so flatur.

Og Rasmus, ja Rasmus, hann fór sær ein dagin  
yvur at nesi og norður um á.  
At fríggja hann ætlaði, reyður og smæðin,  
spurdi Rasminu, á knøunum hann lá:  
“Rasmina, Rasmina, mín fitta rosina,  
vilt tú um meg fjálga, mín lívsins kamina?”  
“Ja, elskaði Rasmus, nú kundi eg skríggjað,  
í tríati ár havi eg nú væntað teg at fríggja”.

## 11. EITT SUNNUKVÖLD Í PLANTASJUNI

Eitt sunnukvöld í plantasjuni,  
har sita tvey lið um lið:  
ein genta og ein drongur,  
nei, nú orki eg ikki longur.  
Eg aftan fyri tey lá  
eitt sunnukvöld í plantasjuni.

Tey tosa um stjørnum og mána  
sita eina løtu og gána,  
men so loypa tey upp við ein hvøkk  
– tað var nakað, sum gjørði tey kløkk.  
Hetta aftan fyri tey lá  
eitt sunnukvöld í plantasjuni.

*O, góða, o, góða, kom og set teg her hjá mær!  
O, góða, o, góða, kom nú, meðan slett ongin sær.  
Her er so góður friður, so tú kanst seta teg niður,  
:/: her er so gott og so hugnaligt,  
tí tú ert mær so fitt, so fitt :/:*

Eg fjaldur undir greinunum lá  
fyri tey meg ei skuldu sjá,  
men so kom eg til at bróta eina grein,  
so tað runt um plantasjuna hvein  
tað var hetta, sum gjørði tey kløkk  
– eitt sunnukvöld í plantasjuni.

## 12. FLJÓÐIÐ BJARTA

Fljóð mitt bjarta,  
við mitt hjarta,  
við mitt hjarta tú verm teg væl  
á tínum armi,  
æðudúnsbarmi,  
himnanna ríki mitt vera skal,  
hjörtu bæði  
elskhugskvæði,-  
himnalagi -  
tá syngja sæl.

Eg skal varða,  
góða, kæra,  
góða, kæra, öll minni væl  
um hvörja löt,  
skattur mín søti,  
alskhugans signaða eydnuspæl.  
Um teg droyma,  
aldrin gloyma,  
altíð goyma títt minni væl.

## 13. RÓ

Sólskinstøgn yvir okkum nú,  
luftin fevnandi mjúk,  
einsamøll, livandi, eg og tú,  
ósøgdu orðini siga mær alt.

*Jørðin okkara, himinin við  
døggváta grasið lær,  
áin lokkar og teskas um frið  
alla tíð verð hjá mær...*

Sirmið sorgblíða silkibleytt  
svalir rodnandi húð,  
signað vit og av gleði mett,  
aldri var heimur so sannur sum nú.

Dagmett sól søkir niðublund,  
klokkan bíðandi slár,  
skýmingstrøll seta friðarfund,  
hoydi tú hamranna suðandi svar ?

Máni, vøkuljós ver í nátt,  
mjørki dýna ver tú,  
stíga vit so um dreymagátt,  
gandaði heimur, verð altíð sum nú.

Morgun, bíða tú kanst eitt bil,  
sov tær megi í nátt.  
Vøkumaðurin verja vil,  
teskar í tøgnini :  
*“Alt vil tær gott, alt vil tær gott.”*

## 14. MORGUN

Morgun og nýfóddur grátur.  
“Vælkomin lítli, stíg inn  
í henda heimin sum gestur,  
kanska tú dvøgur eitt bil.

Um tú vilt korini vita ?  
– Best at eg sigi sum minst.  
Tó eingin veit, um júst títt lív  
skapt er til eydnu og ljós.

Ábyrgdini á tínum herðum,  
gáva frá okkum til tín.  
Byrða, ið tung er at bera,  
ber hana betur enn vit.

Heimurin fyri tær opin  
kannar teg gjølla og væl.  
Merktur av ringastu royndum.  
Býður tær kortini sess.

Men tú eigur dagin og ljósið,  
tú eigur náttina við,  
tú eigur stjørnurnar allar,  
tú eigur rættin til frið.

Viljin er sterkasta svørðið,  
bítur á harðasta stál.  
Vónin er bjartasti brandur,  
lýsir tær veg fram á mál.

Ábyrgdini á tínum herðum,  
gáva frá okkum til tín.  
Byrða, ið tung er at bera,  
ber hana betur enn vit.”



## 15. EG MINNIST ÚR GOMLUM SØGUM

Eg minnist úr gomlum søgum,  
sum móðir mín segði frá  
um Føroyar í gomlum døgum,  
hvussu føroyingar vóru tá:  
roysni og brøgd at gera  
teimum á hjarta lá,  
høgt mundu teir høvdu bera,  
tí fríbøndur vóru teir tá.

Trúfastur altíð var maður,  
vildi ei bróta sítt orð,  
í vertskapi fróður og glaður  
við egið sum við annans bord.  
Ei vin í neyð teir gloymdu.  
æran var teirra mið,  
og hana so væl teir goymdu  
alt eftir norðmanna sið.

Tá stongd var ei bóndans stova,  
um ókunnugt fólk kom á leið,  
men rómastampur úr kova  
og válgarin spardust ei.  
Tann, ið av lítlum varð argur,  
varð hildin fyri spottt,  
tann, sum var ræddur og kargur,  
fekk mangan ótelgdan tátt.

Ein maður við røttum sinni  
kann látast av rók og rong  
men leingi skal liva hans minni  
í søgu so væl sum í song.  
Latið ei søguna doyggja,  
goymið hana so væl,  
í dreingja sinni og moyggja  
hon mikið útrætta skal.

## 16. FAGRA BLÓMA

Fagra blóma tú sum prýðir  
fjallatindar berg og skørð,  
bø og ong og grønar líðir,  
hvat er fagrari á jørð?  
Eina blómu tó eg kenni,  
fagrast hon av øllum er,  
sjálvt ei rósan líkist henni,  
tað er hon eg valdi mær.

Blómur spretta móti vári,  
følna, tá ið heystið er,  
mín, hon blóma man alt árið,  
um so kalt og kavið er. –  
Einaferð hon bert kann blóma,  
følnar hon, eg følni við.  
Fylgja skal eg blómu míni,  
til tann síðsta hvíldarfrið.

## 17. ALDAN

Altíð ræddist eg taran í sjónum,  
rekandi vøkstur um klettar og brot,  
síðani, saman við ótta og vónum,  
hevur tú rikið mítt hjarta á flot.

*Tak í meg, tak um mín iva,  
nem við meg, nert ikki við,  
sissa meg, tá eg vil liva,  
øs meg, tá eg biði um frið.*

Nú ert tú aldan, og eg eri tarin,  
dregur meg at tær og rekur meg frá,  
eigi teg, eigi teg, tá tú ert farin,  
veit at eg missi teg, tá tú ert hjá.

Alt tað, sum lokkar og alt, sum vil styggja,  
fløðandi, fjarandi ert tú í mær,  
lyftur meg upp nú og letur meg liggja,  
myrkrið, sum bjargar og ljósið, sum slær.

Ræddist eg sjógvin við myrkri og megi,  
visti meg stíga á ótryggan veg,  
líknandi leið, men við rekandi gleði,  
gangi eg nú : Nú ræðist eg teg.

*Tak í meg, tak um mín iva,  
nem við meg, nert ikki við,  
sissa meg, tá eg vil liva,  
øs meg, tá eg biði um frið.*

